О, не кажи, чернець святий,
Мені про гріх — це не до речі;
Нехай і гріх, і гріх тяжкий, —
Ти тільки марне тратиш речі.
Щоб Україні дорогій
Здобути іншу, кращу долю,
Щоб повернуть народу волю
І визволить край любий свій —
Гріхи татар, гріхи ляхів,
І перевертнів уніятів,
І душогубства всіх сарматів
На себе б я приняв без слів.
Та що мені в твоїх покутах!
Найгірше пекло, старче, знай, —
Мені Вкраїну бачить в путах,
А вільною вбачати — рай!
З дитинних літ в душі моїй
Палав огонь за волю встати.
Мені пісні співала мати
Про незабутній час, святий,
Коли неволею закутий
Ще не ходив козак у путах
І шиї мовчки не хилив
В ярмі ганебнім, нерозривнім,
А з ляхом в спілці любо жив,
Як вільний з вільним,
Рівний з рівним.
Та все те зникло, мов омана,
І вже давно пізнав козак
У спільниках своїх тирана.
Швед, уніят, литвин, поляк,
Мов шуляків неситих зграя,
Нас рвуть і шарпають щомить.
Та що їм стогін всього краю? —
Закон в Варшаві міцно спить...

З того часу в душі буяє
Ненависть тяжка до ляхів,
В очах палає хижий гнів,
В неволі серце завмирає.
І в ясний день, і в темну ніч
Чиюсь таємну чую річ.
І стежить скрізь вона за мною,
І не дає мені спокою,
Ні в вільних волею степах,
Ні серед брязку й гуку бою,
Ані в святих моїх церквах.
"Вставай!" я чую щохвилини,
"Вставай на ворогів Вкраїни!"
Того, хто перший з-під ярма
На самовладців меч здійма,
Я знаю, — скрізь жде смертна доля...
Мене осуждено, то так.
Але скажи, коли і як,
Де здобулась без жертви воля?
Загину я за рідний край,
Я почуваю те і знаю,
І серцем, повним щастя вкрай,
Я свій талан благословляю!